

Toeval bij den verkoop van een handschrift

De verkoop van eigen handige geschriften, die in de vorige week te Parijs heeft plaats gehad, heeft tot een vrij tooneelmatig voorval aanleiding gegeven. Men had een aantal geschriften van beroemde mannen verkocht, tegen zeer onderscheiden prijzen. De eeuw van Lodewijk XIV was naar de hoogte; de Staatslieden van de vorige eeuw werden zoo tamelijk verkocht; de groote kunstenaars waren dalende, en de leden der Akademie werden maar zelden en door een flauw bod begroet; reeds hadden de helft der liefhebbers zich verwijderd, en die koopdag liep ten einde, toen men een brief van luttel waarde ter tafel bragt, tien regeltjes schrift en de onderteekening van een edelman, die alleen bij eenige geleerden bekend is, wegens het in 't licht geven, kort vóór de uitbarsting van de omwenteling, van eene verzameling verhalen en dichtstukjes, die een goed, maar juist geen ophefmakend onthaal hadden gevonden. Deze brief kon aanvankelijk niemand van zijne onverschilligheid terug brengen, en men verwachtte reeds het oogenblik dat dezelve, bij gemis van een koper, in de portefeuille zou terug keeren; doch nu biedt een jongman, die dit schrift oplettend had gâgeslagen, daarvoor tien franken. Dadelijk hierop komt een hooger bod van een oud heer, die den brief vijf minuten in de handen had gehouden en zijnen bril eens opgezet had, om dien wel te beschouwen. De jongman bood nog hooger; de strijd ving met levendigheid aan, en in een oogwenk liep de eerst met geen aanzien verwaardigde brief tot eene waarde van honderd franken.

De verbaasde loeschouwers zochten vruchteloos dit raadsel te ontknopen. De brief werd opnieuw onderzocht, hij was met de daad van geenerlei waarde voor een liefhebber; inhoud en onderteekening waren even onbeduidend; niemand mengde zich dan ook in den strijd, die steeds tusschen de beide kampioenen voortging, tot dat eindelijk de zoo zonderling betwiste brief aan den jongman voor honderd kroonen werd toegewezen.

De koper verwijderde zich, zoodra hij dezen aankoop gedaan had; de oude mijnheer volgde hem echter op den voet, naderde hem op den trap, en vroeg hem:

- Welligt zult gij het onbescheiden vinden, Mijnheer, maar mag ik u vragen welk belang gij in dezen brief stelt?

- Ik zou u dezelfde vraag kunnen doen, Mijnheer, hernam de jongman, want, zoo ik voor dit stukje papier 300 franken heb moeten betalen, hebt u mij daartoe verplicht; doch ge zult beseffen dat ik regt had zoo aan te houden, en tegen te gaan, dat die brief in uwe handen viel; waarschijnlijk waart gij slechts door eene eenvoudige liefhebberij gedreven, maar ik, Mijnheer, was op dien brief zoo zeer gesteld, omdat hij van mijn grootvader is.

- Waarlijk, hernam de grijsaard, uw regt gold boven het mijne, want ik ben slechts de neef van den schrijver.

Deze opheldering bragt eene treffende herkenning tusschen de twee bloedverwanten te weeg, welke door de lotgevallen des levens van elkanderen waren gescheiden, die elkaër nooit gezien hadden, en niet wisten dat ze bestonden.

Hierop hernam de grijsaard tot den jongman:

- Gij hebt daar eene goede zaak gedaan; ik was er juist op uit een erfgenaam te zoeken en het doet mij genoegen u gevonden te hebben.

Zoo kan men zijn fortuin maken door het koopen van een handschrift.